лъдно то произлиза от въ, във то отпущанье на
начръвото в и се чуе дв глав и неистрявно зетеса
но отдвлно става а в', както се чуе в'чувий из
говор и ас или ас, вмѣсто удвоенний предлог съ
съчъ, при отпущанье то на начръвото с: що се е в'
гора видѣло, а в' село да не си кажрана. В. 233. Срѣ
щат се още и такива употрѣбленья: Гонуб чука
на селото; — Гонуб чука а в' селото. Пусти Дойт
на сандуци; — Пусти стоят а в' сандуку. В. 97

4) Често нарѣчье а се срѣща и в' старий ѧзик, ка
кто и в' новий твърдѣ рѣдко и то вѣкога съдѣ
лено с' тия думи на които качеството отричѧ
както, алов-ялов, който не лови, не вачивалче,
което не се гонило, негонено. Абълка-набълка,
който не е блока, плоскато, нетопоцана, а обла,
валчеста и в' други още такви думи и такви соб
ствени имена, както Асъ, Асѧ, Асен, Безсѧ,
прѣносно свѣтлий. Аро, Аръм (Велес) означава
безцѣнен. В' гръцкий ѧзик това отрично и изо
билурва. Такви от гръцкитѣ писатели бѧгдѧ]
(Евт. год чр. ...) че аматарит старитѣ маке
донци го казвали Иван и Авел, което не е освѣн
нашето днешно на вѧ, с' това име старитѣ ма
кедонци разбирали шитокъ или гарвидофалъ.

Аза (ста) в. Аза и Азаа.

Аалѧк (стч) в. Агалѧк.

Аар (стч) [1] в. Аѧр, Агѧр [2] Ахѧр.

Аарлѧк (стч) в. Агарлѧк.

Абе (ста), на мѣстѧ се чуе и хаба. Прост, дебел
плат, който от вѣлна с' дрѣбъти и тепан. в. бало, ки
тир, кпаш, кпашина, осмак, (и осъм глави плат).

Аар-гюлия в. Агѧр-гюлия.